

Social- og Indenrigsudvalget

Mariager 15/12 2019

Retten til frihed

Individets beskyttelse i forhold til statsmagten er en af de væsentligste forskelle mellem et frit og et totalitært samfund. Dette gælder navnlig retten til frihed og beskyttelse af sit familieliv. Barnets ret til frihed og familieliv bør være omgærdet af samme retsgarantier som enhver voksens ret til samme. At børn er forældres ejendom, har vi efterladt i fortiden. Barnet er sit eget retssubjekt. Derfor giver det ingen mening at italesætte retssikkerhed som forældres kun i anbringelsessager, som overskriften til L68 angiver. Et barn skal ikke bære ansvaret for egen retssikkerhed i samfundet, men skal beskyttes mod statsmagtens invasive indgreb i dets familieliv ved barnets forældre og videre færden under en anbringelse. Barnets ret til et familieliv kan ikke erstattes af plejere. De biologiske forældre vil altid være barnets tarv og derfor bør alle partiers primære fokus være at støtte familier i barnets behov i familien. Nedenfor vil jeg gennemgå nogle grundlæggende retsgarantier, der er minimum for en retfærdig rettergang for barnet og derved en effektiv beskyttelse af retten til et familieliv.

Opklaring af sagen

Det **akkusatoriske princip**, hvorefter det ikke er kommunen, der forestår opklaring af sagen, men er uvildige, der forestår opklaring af sagen, og herefter er andre aktører, der indstiller til anbringelse, samt en uvildig dommer der træffer afgørelse. I dag står kommunen for opklaring af sagen (forælderkompetenceundersøgelse, børnefaglig undersøgelse mv.), indstilling til anbringelse af barnet og for afgørelse ved Børn- og Ungeudvalgene (kommunalpolitikere delegerer hvordan loven skal forvaltes i kommunerne og derved hvem de ansatte i kommunen skal indstille til anbringelse). Det svarer til, at politibetjenten går på gaden efter den person hun blev uvenner med, selv undersøger sagen og samler beviser, samt fængsler uden andre involveret. Det bør være åbenbart for enhver, at den nuværende ordning med opklaring, indstilling og afgørelse af samme kommune med politikere som delegerende for forvaltningerne, med kommunale økonomiske interesser indblandet, er langt fra nogen retsgaranti for familier eller børn. At høre Socialistisk Folkeparti udtale, at man tror på at kommunerne vil familierne og børnene det bedste, må vi som ramt af de "gode" intentioner undrer os noget over at nogen kan tro. Kommunernes hyren privatkonsulenter til at spare på mennesker med handicaps siger alt, jf. <https://www.dr.dk/nyheder/indland/kommuner-hyrer-konsulenter-til-spare-pa-handicappede> Hvorfor mon vi har frihedsrettigheder mod statsmagten, hvis den altid vil os det godt? Virkeligheden er mindre rosenrød.

Sammenligneligt er dette vedrørende frihedsberøvelser af voksne udmøntet i at politiet efterforsker, anklagemyndigheden stævner og dommeren dømmes. I fængsel fastsættes den fængslede borgers retsstilling af uvildige undersøgere, en forsvarer og en uvildig dommer. Hvorfor skal børns ret til beskyttelse fra statsmagten og livsvilkår under en anbringelse have en væsentlig ringere retsstilling?

Den materielle sandheds princip

Den som indstiller til anbringelse bør opretholde **objektivitetsprincippet**, hvilket betyder, at den som indstiller til anbringelse også har pligt til at tage omstændigheder, der tyder på barnets tarv bedst varetages i hjemmet, med i indstillingens bilag. Dette sker ikke i anbringelsessager i dag. Det gælder både aktindsigt i egen sag, så forældre og barn har lige adgang til at forsvare sig selv, som indstillingsmyndigheden har til at argumentere for en anbringelse. Det vil sige, at vi forældre sidder

og skal forsvare invasive overgreb på vores børn, på vores glatte ansigter, mod forvaltningens fremsendte sagsakter med "beviser", som forvaltningen selv har forestået.

Ofte møder forældre en afvisning af medbragte bilag, bliver ikke hørt og har på ingen måder adgang til **princippet om kontradiktion**. Efter dette princip om kontradiktion bør forældre og store nok børn have adgang til sagens samlede akter og ret til at forsvare sig og kommentere på sagens bilag. 3-4 timers advokatbistand får en forælder til hele forløbet i en anbringelsessag. Advokaten kan altså knapt nå at sætte sig ind i sagens akter, der ofte er på flere hundrede sider. De få timer med en advokat gør det vanskeligt for advokaten at nå at sætte sig ind i sagen og ofte efterlader det forældrene og børnene om selv at modbevise det statsmagtens har uanede midler til at købe sig til "beviser" for. Dette udgør ikke **lighed for loven**.

I Lobben vs. Norge dommen fra storkammeret ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, gennemgår dommerne, at det var tilstrækkeligt med 21 vidneafhøringer, til oplysning af sagen. I Danmark kan ingen få lov til at føre vidner i anbringelsessager. Det vil sige, at det er umuligt for forældre og børn at modbevise de af forvaltningen udvalgte sagsakter de får af forvaltningen, kun ganske få dage før de skal forsvare dem. Det er med andre ord umuligt at vinde for forældre og børn indstillet til tvangsfjernelse af børnene.

Domsmyndigheden

Dommeren skal naturligvis være habil og derved ikke have egne interesser eller repræsentere andre interesser i tilknytning til sagen. Dette kan langt fra siges at være tilfældet med de to politikere i Børn- og Ungeudvalgene, der tilmed udgør en formand og en næstformand for udvalget, hvorfor der ingen tvivl kan være om at dette skal ophøre. Lovgiver og dømmende magt har aldrig gået godt sammen. I frihedsberøvelser af voksne har dommeren pligt til at opklare sagen og spørge ind til uklarheder under sagens forløb. Anbringelsessager hører under civilsager, hvorfor en dommer i en anbringelsessag ikke kan gøre dette. Hørte anbringelsessager under strafferetten, kunne dommeren fastsætte at forvaltningen skulle give aktindsigt i god nok tid, og hjælpe med at opklare sagen under sagens forløb, hvilket der er stort behov for, henset til at borgeren står meget svagt i forhold til statsmagten med ubegrænset ressourcer. Ingen kvaler, ved anbringelse er det staten der betaler, jf. Servicelovens § 176.

Princippet om forsvarrets begunstige

Social- og Indenrigsminister, Astrid Krag, har i svar af 3/12 2019, til Anni Mathiesens (V) spørgsmål 97 til L68, udtalt:

*"Jeg vil hellere have at kommunerne løber den risiko, at barnet adskilles kortvarigt fra forældrene **uden grund**, end at det risikeres, at et barn udsættes for overgreb, uden at der bliver gjort noget for at forhindre det."* (Vores fremhævning)

At fjerne et barn fra dets forældre udgør det mest invasive overgreb på et barn, langt værre end noget andet overgreb. At fjerne et barn fra dets primære omsorgsgiver er det mest skadelige man kan gøre mod et barn.

Ministerens erkendelse af, at retssikkerheden er ikke-eksisterende - "uden grund", og det betyder, at ethvert barn kan tvangsfjernes i dagens Danmark. Vi i Foreningen Klip – Forældre til anbragte børn overvejer at videregive dette til FN's komité for Børns Rettigheder. Overgreb på børn fra statsmagten er et brud på et utal af internationale konventioner som Danmark er forpligtet til at overholde.

Det er her vi som forening vil minde om, at ved clean cut metoder, som bruges i de fleste sager helt uden grund, der er de psykiske skader på børn over adskillelsen fra deres forældre så stor, at det forfølger barnet resten af livet. Der er heller ikke tale om en kortvarig adskillelse, når man først får afprøvet afgørelsen administrativt i Ankestyrelsen (her er der heller ingen retsgarantier), 8 uger efter Børn- og Ungeudvalget har påført ens familie deres **formodning**, til stor skade på både børn og forældre samt deres indbyrdes tilknytning, relation og fremtidige frygt for statsmagten. Man når først til en byretsprøvelse 10 måneder efter barnet er tvangsfjernet, hvorfor der ikke kan blive tale om en kortvarig adskillelse.

Tiltroen til en statsmagt efter en uberettiget tvangsfjernelse af ens barn er ikke eksisterende, og i Flensborg er ansat en person til at tage imod politiske flygtninge fra Danmark, der når at flygte inden statsmagten i Danmark gør overgreb på børnene ved en adskillelse fra forældrene. Konstant bekymring for ens barn, psykisk vold når statusser udebliver og børn i dyb mistrivsel under anbringelsen, grundet savn til forældrene, er hverdag for os forældre til anbragte børn i Danmark. Men Social- og Indenrigsministeren, Astrid Krag, vil hellere gøre skade på børn ved anbringelser før, fremfor at lade barnet være ved sine forældre for længe, trods undersøgelser heraf viser, at det går sidstnævnte bedre end de anbragte:

” Sammenfattende peger resultaterne for anbringelsesområdet under ét på, at anbringelse uden for hjemmet kan have nogle effekter i retning af større social marginalisering og udstødelse i 24-årsalderen, når man sammenligner med unge, der på alle observerbare variable er matchet med de tidligere anbragte, men ikke selv har været anbragt uden for hjemmet. Det indikerer, at anbringelsen som sådan kan forårsage et relativt dårligere udgangspunkt for deltagelse på arbejdsmarkedet. De indikatorer på social marginalisering og udstødelse, der er undersøgt, er, om de unge er under uddannelse/i arbejde, og om de modtager kontanthjælp eller førtidspension.

.....

Resultaterne peger på, at anbringelser gennemsnitligt ikke kompenserer de anbragte børn for deres problemer i tilstrækkelig grad til, at de kan deltage på arbejdsmarkedet på lige fod med jævnaldrende, der ellers på så mange variable som muligt ligner dem.” Jf. side 90 og frem i VIVEs undersøgelse: https://pure.vive.dk/ws/files/236772/1135_Tidligere_anbragte_som_unge.pdf

Vi har derfor i Foreningen Klip – Forældre til anbragte børn ingen forståelse for Socialdemokraternes ønske om at skade børn ved anbringelser, og stille dem ringere fremadrettet ved tvangsfjernelse fra deres bedre mulighed for videreudvikling ved deres familier. Anbringelser stiller ikke børn bedre. Social- og Indenrigsministeriet har modtaget rigtig mange ulykkelige sager om uberettiget tvangsanbragte børn og lader passivt stå til og vil nu intensivere dette skadelige vanvid. Astrid Krag opdigter narrativer den 10/12 2019 på Folketingets talerstol om, at det må være fordi børnene fik så mange skader af at bo ved deres forældre, som ikke var i stand til at give børnene tilstrækkelig omsorg og stabilitet. Det viser undersøgelsen fra VIVE ikke er sandt. Men det ved Astrid Krag også efter de mange sager tilsendt Social- og Indenrigsministeriet i sin tid som Social- og Indenrigsminister.

I Danmark har vi et **beskyttelsesprincip**, der går på, at man er uskyldig til det omvendte er bevist. Dette støttes op af Menneskerettighedskonventionens artikel 6, hvorefter et barn også har ret til en retfærdig rettergang ved indstilling til frihedsberøvelse og adskillelse fra sine forældre. Men i Danmark frihedsberøver, skader og skiller vi børn fra deres forældre og søskende på **formodninger**, og uden adgang til en retfærdig rettergang, jf. ovenstående gennemgang. Vi har ikke nogen retssikkerhed til at sikre os at få vores børn hjem igen, da de nuværende prøvelser ikke efterprøver den materielle sandhed i sagerne, men udelukkende fokuserer på den formelle ret i afgørelserne.

Altså om forvaltningen har begået nogle åbenlyse formelle fejl, og det prøves ikke om tvanganbringelsen er rigtig eller forkert efter en juridisk afvejning af beviserne. Dette er utilstrækkelig retssikkerhed og i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 6 og 8 samt Grundlovens § 71.

Retten til et familieliv

Igen og igen ses afgørelser mangle at gennemgå hvad Menneskerettighedsdomstolen har gennemgået i præmis 202-203 i *Lobben vs. Norge* afgørelsen fra storkammeret:

Præmis 202. "The first paragraph of Article 8 of the Convention guarantees to everyone the right to respect for his or her family life. As is well established in the Court's case-law, the mutual enjoyment by parent and child of each other's company constitutes a fundamental element of family life, and domestic measures hindering such enjoyment amount to an interference with the right protected by this provision. Any such interference constitutes a violation of this Article unless it is "in accordance with the law", pursues an aim or aims that is or are legitimate under its second paragraph and can be regarded as "necessary in a democratic society"

Præmis 203. "In determining whether the latter condition was fulfilled, the Court will consider whether, in the light of the case as a whole, the reasons adduced to justify that measure were relevant and sufficient for the purposes of paragraph 2 of Article 8 (see, among many other authorities, *Paradiso and Campanelli*, cited above, § 179). The notion of necessity further implies that the interference corresponds to a pressing social need and, in particular, that it is proportionate to the legitimate aim pursued, regard being had to the fair balance which has to be struck between the relevant competing interests." Jf. <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-195909%22%5D%7D>

Der er tale om, at adskillelse fra forældre/søskende, omplacering eller anmodning om hjemgivelse af børn kræver følgende prøvelse ifølge Menneskerettighedsdomstolen, jf. Menneskerettighedskonventionens artikel 8:

- 1) (Forsat) anbringelse skal være relevant i forhold til det ønskede formål med anbringelsen. Der skal altså være et åbenbart element af skade fra forælderen, jf. Servicelovens § 58.
- 2) Adskillelsen mellem forælder og børn, søskende imellem eller omplaceringen skal skyldes et behov hos et eller begge børn. Begge børn skal have behov for at ikke at være sammen med forælderen, og ligeså mellem søskende ved adskillelse samt ved omplacering.
- 3) Proportionalitet i omplaceringen/fortsat anbringelse til at opnå formålet med anbringelsen, målt op imod retten til familieliv og fortsat frihedsberøvelse af barnet. Der skal laves en vurdering af, om adskillelsen af barnet fra dets forældre legitimerer målet med anbringelsen og derved den formodede skade. Ligeså skal der ved adskillelse af søskende, også opvejes om skaden ved adskillelse opvejer målet med adskillelsen fra forældrene.

Disse prøvelser forestår kommunerne ikke, hvorfor det ikke er kommunerne der bør have ansvaret for denne juridiske prøvelse, men en domstol, altid. At lave Lex Specialis lovgivning herom i servicelovens og fjerne frihedsrettigheden i Grundlovens § 71 inspirerer Foreningen Klip til at anlægge sag mod Danmark. Menneskerettighedskonventionen, Grundloven og Menneskerettighedsdomstolen udgør Lex Superior og derved står over det Folketinget måtte ønske at krænke befolkningens menneskerettigheder ved.

En mindreårig skal ikke misbruges til at frasige sig sine menneskerettigheder, som Liberal Alliance og Socialdemokratiet forsøger at udnytte barnets umodenhed, manglende evne til at

konsekvensberegne samt manglende liverfaring til at krænke forældre og børns familieliv samt barnets ret til frihed. Mange forældre i Foreningen Klip – Forældre til anbragte børn, har også selv oplevet at være anbragt som børn, efter eget ønske, og erfaret at en anbringelse ikke var bedre, da der ingen kærlighed var. Mange af os forældre valgte som børn at bo med vores forældre med behov for støtte, og ville have ønsket at vores forældre kunne have fået støtte i deres forælderrolle, så vi i dag havde en relation. At have været vores forældres støtte, og det kæmpe ansvar vi havde som børn var uansvarligt af kommunerne at pålægge os. At give barnet ansvaret for sin egen livssituation er et alt for stort ansvar for et barn at bære psykisk. Det er også en alt for svær opgave at give et barn, grundet manglende evne til at forstå konsekvens før den unge bliver 21 år gammel og grundet umodenhed – da erfaring gør man ved hvad man ønsker, hvilket børn ikke gør, da de ikke ved hvordan det er at være anbragt.

Et barns manglende habilitet bringer os videre til, at forældre uden evnerne til at forsvare eget barn, grundet manglende modenhed, mental tilbagestående, psykiske lidelser mv. bør ikke figurere som anbringelser med "samtykke", da disse forældre ikke er i en position til at hverken at give eller modsætte sig samtykke til anbringelse af deres barn. Hvor er barnets retssikkerhed og beskyttelse mod statsmagten i disse tilfælde? Også derfor skal barnets retssikkerhed sikres ved ovenstående retsgarantier og en habil værge gives.

Refusion, jf. Servicelovens § 176

Som vi har redegjort for i henvendelse om "Økonomiske strukturer, jf. Servicelovens § 176" af 10/12 2019, står et anbragt barn stærkere økonomisk end et barn boende ved sine forældre. Dette økonomiske incitament til at tvangsfjerne børn med omkostningstunge handicaps og incitament til at opretholde anbringelser barndommen ud er et brud på retten til et familieliv, jf.

Menneskerettighedskonventionens artikel 8. Dette økonomiske incitament er styrende i anbringelsessager og bør fjernes.

Det er vores håb i Foreningen Klip – Forældre til anbragte børn, at Folketinget vil lade bestemmelsen omfatte hjemmeboende børn og forældre med støttebehov. Sidstnævnte har den gavnlige effekt, at børn af forældre med funktionsnedsættelser også får et familieliv og et netværk på lang sigt. Plejere med handicaps bør ikke være bedre stillet for støtte, end forældre med handicaps, og anbragte børn bør ikke være bedre stillet end hjemmeboende børn.

Sammenfattende

For at Danmark kan leve op til at give børn den frihedsbeskyttelse, jf. Grundlovens § 71, retten til familieliv, jf. Menneskerettighedskonventionens artikel 8, retten til en retfærdig rettergang, jf. Menneskerettighedskonventionens artikel 6 og Lobben dommens gennemgang heraf, så skal ovenstående minimums retsgarantier indføres i anbringelsessager og undersøgelse- indstillings- og domsmyndighed fjernes fra kommunerne. Børnedomstole er en mulighed, jf. professor i Socialret ved Det Juridiske Fakultet, Kirsten Ketcher, men prøvelser under strafferetsplejen vil også sikre samme. Udover sikring af retsgarantier i anbringelsessager, skal økonomiske incitament til at tvangsfjerne og opretholde anbringelser fjernes, idet dette forhindrer retssikkerhed for børn. Som konsekvens beskytter barnets ret til en retfærdig rettergang og respekt for sit familieliv også forældrenes ret til samme ved statsmagtens indgreb i disse frihedsrettigheder.

Venlig hilsen

Kristina Kiettelmann Jensen – bestyrelsesmedlem i Foreningen Klip – Forældre til anbragte børn
Vejrmøllegården 20

9550 Mariager
Tlf: 60677647